

Tarinailtoja

Daniel Nylund

Katso tuoreempia kirjoituksiani; [Teoblogi](#)

Maanantaina alkoi lomaryhmä, jonka meinasimme lyödä läskiksi, koska siihen osallistui yllättävän vähän ihmisiä. Onneksi päätimme kuitenkin ottaa sen tosissamme. Menneestä kokeneina muistamme, että *yhdessäolon laatu ei tule määrästä vaan totuudellisuudesta*.

Tämän illan yhdessäolo rakentui tarinoiden kertomiselle. Kuka tahansa sai tilata itse koetun tarinan jostakin aiheesta. Ensimmäisellä tarinan kertojalla on etuoikeus tilata tarina uudesta aiheesta. Lopuksi purimme jotain siitä miksi kukin oli tilannut tarinan juuri siitä aiheesta.

Tämän rungon ympärillä olemme vuosien aikana viettäneet monet illat nuotion ympärillä. Nuotio ja luonto on ihmiskunnan alusta lähtien ollut tarinoiden kertomisen paikka. Nyt kun televisio ja elokuvat ovat korvanneet yksilöiden tarinat, iltoja vietetään vain lyhyiden ”juttujen” ja nokkelien vitsien merkeissä. Tosi tärkeiden tarinoiden kertominen vaatii kunnioittavaa hiljaisuutta ja pysähtymistä. Vain siinä ilmapiirissä toteutuu tarinoiden jakamisen kautta mahdollistuva kohtaaminen.

Tarinani myötä minä jaan myös olennaisen osan itsestäni. Varsinkin juhlistamme olemme viljelleet tätä perinnettä. Se on poikinut lukemattomia liikuttavia ja hauskoja, traagisia ja koomisia, syvästi opettavaisia ja pelkästään viihdyttäviä tarinoita tavallisen elämän ihmeistä ja latteuksista. Joka tapauksessa ne ovat merkillisellä tavalla lähentäneet ihmisiä toisiinsa.

Tämän illan tarinateemoja olivat: ”*Kerro minulle kertomus virkamiehestä joka muutti mielensä.*” ”*Hetki jolloin olisit toivonut vajoavasi maan alle.*” ”*Tarina ystävyyydestä.*” ”*Suru, joka pysäytti sinut ymmärtämään jotain hyvin tärkeää.*” ”*Yksi elämäsi onnellisimmista hetkistä.*” Jne.

Yksi osallistujista halusi kuulla tarinan *ihmisoikeuksista*. Ryhmään kuuluneen sokean miehen luvalla kerron hänen vastaukseksi antamansa tarinan:

”Kerran kulkiessani kadulla valkoisen keppini kanssa vierelleni ilmestyi kuin tyhjästä mies, joka välttämättä halusi kertoa minulle tarinan. Hän kertoi, kuinka oli vuosia sitten kuljettanut kaljakassin sokealle miehelle. Kassin hinta oli viisikymppiä. Sokea mies kaivoi lompakkoaan, veti sieltä esille setelin ja kysyi minkä arvoinen se oli.

”*Sanoin että se oli viidenkymppin seteli, vaikka se olikin satasten seteli. Pistin erotuksen omaan taskuuni. Tämä yksinkertainen petos on vaivannut minua kaikki nämä vuodet. Lompakossani on aina vääryydellä ansaittu viidenkymppin seteli. Koska en enää saa yhteyttä kyseiseen mieheen pyydän nyt lupaa antaa tämän viidenkymppin setelin teille.*”

Jostain syystä en voinut suostua miehen pyyntöön, mutta ehdotin hänelle, että voisi pitää kertomustaan eräänlaisena rippinä, jonka minä otan vastaan. Hän kiitti ehdotuksesta ja häipyi viereltäni vähin äänin.

Kun tulin kotiin, löysin taskustani ylimääräisen viidenkymppin setelin. Nyt se jäi vaivaamaan *minua*. Eihän se minulle kuulunut. Löysin ratkaisun sokeain liiton järjestämistä arpajaisista. Lahjoitin sinne päävoitoksi perintönä saamani kristallimaljan, ja sijoitin samalla taskuuni lykätyn viisikymppisen ja jonkin verran enemmänkin arpoihin. Ajattelin että rahat nyt ainakin menevät sinne minne kuuluvat. Tilanne meni monimutkaisemmaksi, kun itse voitin pääpalkinnon. Varastetuilla rahoilla saatu hyöty oli taas minun käsissäni. Mitä minä nyt tekisin? Päätin antaa voittomaljakon huutokaupattavaksi samoissa arpajaisissa. Annettujen tarjousten kautta sen arvo nousi moninkymmennkertaiseksi verrattuna siihen mitä taskuuni oli vaivihkaa rippirahana työnnetty.

Mielestäni tämä on tarina, joka ainakin etäisesti liittyy ihmisoikeuksiin, niiden loukkaamiseen ja siihen, miten moninkertaiseksi siunaukseksi voi kääntyä se, että joku katuu tapaansa loukata ihmisen arvoa.

Kirjoitetussa tarinassa on vaikea välittää sitä sielun kauneutta, joka kuulijoille välittyi kertojan kautta. Minulle se vahvisti pienten asioiden ja episodien tosissaan ottamisen tärkeyttä. Pienten ihmisarvon loukkausten on tultava suuriksi, jotta niiden todellinen luonne paljastuisi ja pienten katumusten arvo on otettava vakavasti, jotta niiden siunaus moninkertaistuisi.